

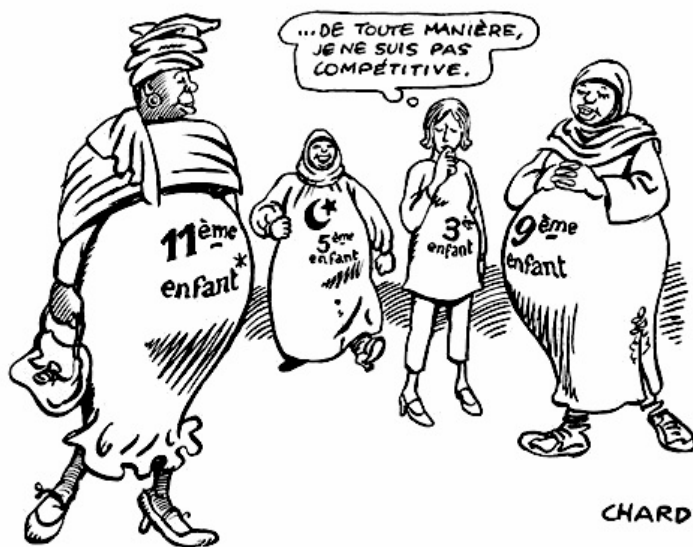

KINTA KOLUMNA

UN PLANETA MIG BUIT

El segle XXI serà vell... i nord-america

Aquest humil redactor del Karlitus no dubta en copiar el que diuen els canadencs Darrell Bricker i John Ibbitson. I què diuen d'interessant? Què tenim un gir demogràfic sense precedents a la porta. La por a la superpoblació desapareix, la por a ser pocs la succeeix excepte a l'Àfrica negra i als Estats Units, que atrauen més elits de tot el món que mai i s'escapen del declivi i l'envelliment.

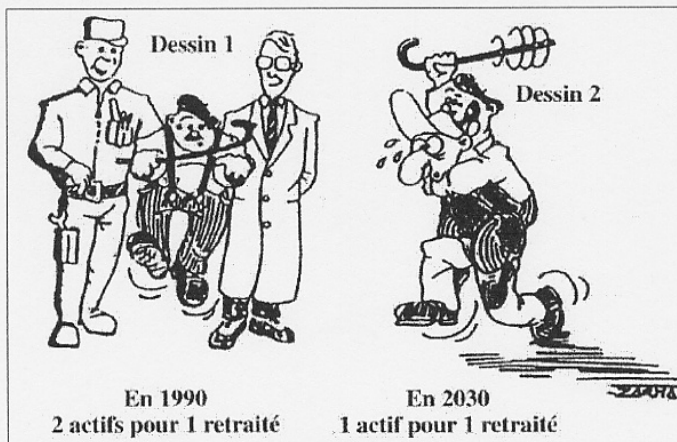

A l'Índia, la taxa de fecunditat ja està per sota del llindar de renovació, de manera que la seva població no s'estabilitzaria a 1,7 mil milions el 2060, sinó "només" a 1,5 mil milions, per caure a 1,2 mil milions el 2100 (en lloc d'1,5 mil milions el 2022).

En 50 o 60 anys, és l'Àfrica subsahariana la que podria redibuixar els contorns de la humanitat a causa d'una fertilitat extraordinària (el 27% dels naixements mundials el 2019).

Revue Population et Avenir, janvier 1989.

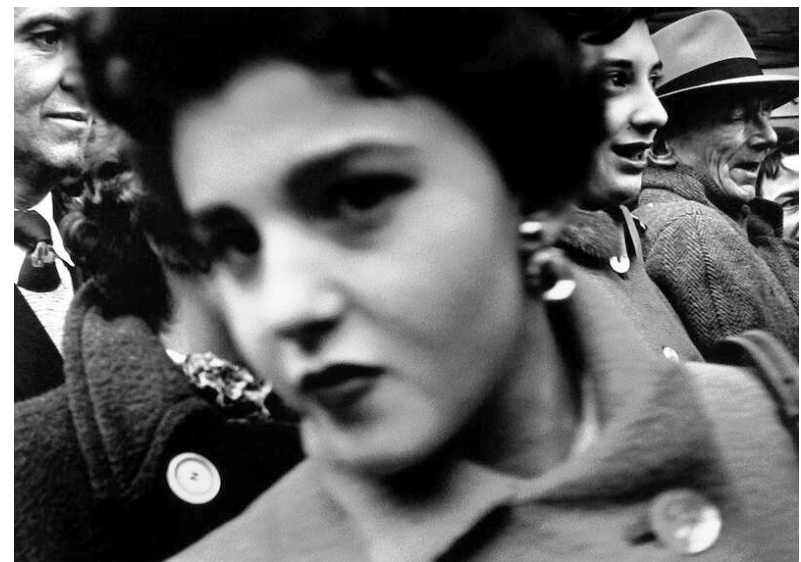
Per la seva banda, els portaveus ecologistes recomanen fer menys nens. Això seria recomanable si les famílies sobrecarregades amb nens fossin les principals responsables de les emissions de gasos d'efecte hivernacle. Però sabem que els més pobres del planeta, que són els únics que mantenen la fecunditat molt alta, emeten amb prou feines més gasos d'efecte hivernacle dels que absorbeix la Terra.

Des de la sedentarització i l'agricultura de fa deu mil anys, els humans han tingut un creixement continu que es va accelerar a partir del segle XVIII gràcies a la millora de la higiene i als avenços en medicina i agricultura. Ara som 8 mil milions!

Aquest creixement exponencial s'ha acabat i hem entrat en un llarg període de decreixement on la taxa mitjana de fecunditat se situa molt per sota del llindar de renovació. Hi ha 1,91 fills per dona quan es necessitarien almenys 2,1 per estabilitzar la població.

Els nostres governants esperen absorbir el deute públic amb el "retorn del creixement", quan probablement és impossible tornar al creixement econòmic desbocat que va permetre a Occident i després als països limítrofs amb el mar de la Xina dur a terme la seva revolució industrial.

A Europa, el pes dels vells i el xoc dels immigrants serà el barem dels canvis geopolítics. Aquest barem, en canvi, als EUA i el Canadà podria donar sorpreses inesperades. Els Estats Units tenen avui una població gairebé 4 vegades més petita que la de la Xina. El 2100, la relació es podria acostar a 2 (434 milions de nord-americans contra 1065 milions de xinesos) amb per al primer una proporció molt més alta de joves i sobretot d'actius.

Menys joves en un món amb més gent gran vol dir que els grans hauran de treballar i contribuir més temps gràcies al fet que el treball requereix cada vegada menys esforç. Però això tampoc ens allunya de l'extinció, perquè el planeta, que va néixer cinc mil milions d'anys abans que nosaltres i ens sobreviurà cinc mil milions d'anys més, no necessita que ens "salvem".

La que s'ha de salvar és la mateixa humanitat, amenaçada per la crisi ecològica i l'escalfament global.

Fàcil? "N'hi ha prou amb deixar d'emetre gasos d'efecte hivernacle més enllà del que el globus pugui absorbir".